ماگۆزوه

Magozwe

وردى الا English (حتا الاجادة) SIII nidsłA ingA 🤏 wiehan de Jager 🏖 Lesley Koyi

Attribution 4.0 International License. This work is licensed under a Creative Commons

> 🖷 Agri Afshin (ckb) w Wiehan de Jager № Lesley Koyi

ewsopaM \ ماگۈزوه ا

globalstorybooks.net

Global Storybooks

https://creativecommons.org/licenses/by/4.0

له شاری قەرەباڵغی "ناروبی" دوور له ژیانی ئاسایی ماڵهوه، دەستەیهك له كوړانی بی ماڵ ژیانیان بهسهر دەبرد. ئهوان ههموو رۆژێکیان بهو جۆرەی كه دەهات پێشوازیان لی دەكرد. بهیانیان كوړهكان رایهخهكانیان كۆ دەكردەوه كه شهوی له سهر پیادەرەوێکی ماردا نووست بوون. له سهرمان بۆ خۆ گهرم كردنهوه ئاگریان به زبڵ كردەووه. یهكێك له كوڕهكانی ناو ئهو گرویه، ماگززوه بوو. ئهو تەمهنی له ههموان كهمتر بوو.

. . .

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

کتیک دایك و باوکی هگوزوه مردن، ئهو تهمهنی ته نیا پینج سر آن بوو. ئهو رفیشت بو ئهوهی لهگه آن همی ژیان به سهر به ریت. به آام ئهو پیلوه ئاگای له منداله که نه ده بوو. ئهو خوار دنی ته واوی به هگوزوه نه ده دا. ئهو کوره کهی ناچار کرد که کاری زفر سه خت بکات.

• • •

When Magozwe's parents died, he was only five years old. He went to live with his uncle. This man did not care about the child. He did not give Magozwe enough food. He made the boy do a lot of hard work.

ئهگەر ماگۆزوە گلەيى يان پرسيارێكى كردبايە، مامى لێى دەدا. كاتێك ماگۆزوە پرسيارى كردبا كە ئەو دەتوانى بچێتە قوتابخانە، مامى لێى دەدا ودەيگوت: "تۆ گێلى و فێرى ھيچ شتێك نابيت." پاش سى سال بەو شێوازە ھەڵسوكەوتە، ماگۆزوە ھەڵات و لە مامى دوور كەوتەوە. ژيانى سەر شەقامى دەستپێكرد.

. . .

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, "You're too stupid to learn anything." After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

ماگۆزوه له حهوشهی خانووه سهربان سهوزهکه دانیشتبوو و چیروکیکی مندالانی دهخویّندهوه، که له قوتابخانه پیّیان دابوو. تولاس هات و له لای دانیشت. تولاس لیّی پرسی: "بابهتی چیروکهکه چییه؟" ماگوزوه له وه لامدا گوتی: "لهبارهی کوریّکه که دهبیّته ماموّستا." تولاس لیّی پرسی: "ئهو کوره ناوی چییه؟" ماگوزوه به زهردهخهنهوه وه لامی دایهوه: "ئهو کوره ناوی ماگوزوهیه."

. . .

Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. "What is the story about?" asked Thomas. "It's about a boy who becomes a teacher," replied Magozwe. "What's the boy's name?" asked Thomas. "His name is Magozwe," said Magozwe with a smile.

ثرانی سهر شمقامه کان زور سمخت بوو، زوربه ی کو په کان روزانه شمانی سهر شمقامه کان زور سمخت بوو، زوربه ی کو په کان ده این سانی سهر شموه ی خواردنیان ده ست که ویت. خوان هه بری خواردنیان ده ست که ویت. مهنینی جار ده گریش اینیا جار ده گرون و هه ندیک جارایش اینیان ده درا. کریگیش نمخوش ده که وتن، که س نه بوو یا رمه تیان بدات. گروپه که به به نوی به و پاره که مه وه ده به سمت که ام ریگی سوال کردن و ام فرفشتنی به و پاره که مه وه ده به نمان ماه کون و نه و که رستان کون و نه و که دستان ده نوی به کاردی به هنی به کاردی به وی به کاردی به می به کردی به ده بی ناد به نوی به کردی به ده بی ناد به نوی به کردی به ده بی ناد به به بی ناد به به کردی به ده بی به کردی به کردی به دی به بی به کردی به دی به کردی به به کردی به بی به کردی به به کردی به به کردی به به کردی به بی کردی به بی کردی به به کردی به بی کردی به بی کردی به بی کردی به به بی کردی بی کردی به به بی کردی بی کردی به بی کردی ب

. . .

Street life was difficult and most of the boys atruggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

ما گوزوه له قوتابخانه دهستی به خویندن کرد و پنی زه حمه ت بوو. مدوروه له قوتابخانه دهستی به خویندن کرد و پنی زه حمه ت بوو. مدوره به نوو که دهبوایه به دهستی بهینیت. جاروباره بیری لیو زور شت مهبوو که دهبوایه به نه به بیری له فروکهوانه که و لیدهکردهوه که واز بهینیت. به آلم نه و بیری له فروکهوانه که و بیره بیره توری پییه کهی ناو کتیبی چیروکی منداله خن دهکردهوه، نه به بین وها نه وان کولی نه داو وازی نه مینا.

• •

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

رۆژێکیان که هاگۆزوه له ناو تەنەکە زبڵهکاندا دەگەڕا، کتێبێکی چیرۆکی کۆنی منداڵانی دڕاوی دۆزیەوه. ئەو تەپو تۆزەکانی لەسەر تەکاندو له کیسهکهی خۆی هاویشت. دوای ئەوە ھەموو رۆژێك کتێبهکهی دەردێنا و چاوی له وێنهکانی دەکرد. ئەو نەیدەزانی چۆن وشەکان بخوێنێتەوە.

. . .

One day while Magozwe was looking through the dustbins, he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt from it and put it in his sack. Every day after that he would take out the book and look at the pictures. He did not know how to read the words.

له دوای ئهوه هاگۆزوه رۆیشته ناو ژووری خانوویهك که سهربانهکهی سهوز بوو. ئهو لهگهڵ دوو کوڕی دیکه پێکهوه له ژورێکدا بوون. ده مناڵ بوون و پووره سیزی و مێردهکهی، سێ سهگ، پشیلهیهك و بزنێکی پیر له ناو خانووه دا دهژیان.

. .

And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

وێڹهڬڹ چيرۏؼ ڬۅڕێڬڸڹ باس دەكرد كه دەيههويست بيێته فرۏكەوان، كتێك كه گەورە دەبێت. هگۈزوە هەموو رۏژێڬ له دونياى خەيالاتى خۆيدا ئاواتى دەخواست كه فرۏكەوان بوايه. جاروبارە واى به خەيالدا دەهت كە ئەو كوڕەي ئاو چيرۆكەكە بۆخۈيەتى.

. . .

The pictures told the story of a boy who grew up to be a pilot. Magozwe would daydream of being a pilot. Sometimes, he imagined that he was the boy in the story.

ئەو لەبارەي مەترىسيەكانى خۇي لەگەل تۆھىس قىسەي كرد. بە تىپپەربوونى كات پىلوەكە دانىيايى بە كورەكە دا كە ژيان لە شوێنە تازەكە دەتوانى باشتر بىتت.

• • •

He shared his fears with Thomas. Over time the man reassured the boy that life could be better at the new place.

ههوا سارد بوو و هاگۆزوه له کهنار شهقامهکه راوهستا بوو و سواڵی دهکرد. پیاوێك چۆ بۆ لای. پیاوهکه گوتی: "سڵاو من ناوم تۆهاسه. من لهو نزیکانهوه دهژیم، له شوێنێک که دهتوانی شتێک بخوّی" ئهوهی گوت و ئاهاژهی به خانوویهکی زهرد کرد که سهربانهکهی شین بوو. ئهو پرسیاری کرد و گوتی: "هیواداربم که تو بچیته ئهوی که ههندی خواردنت دهستبکهوی؟" هاگوزوه تههاشایهکی پیاوهکهی کرد و پاشان تههاشایهکی خانوهکهی کرد و گوتی: "لهوانهیه" و روّیشت.

. . .

It was cold and Magozwe was standing on the road begging. A man walked up to him. "Hello, I'm Thomas. I work near here, at a place where you can get something to eat," said the man. He pointed to a yellow house with a blue roof. "I hope you will go there to get some food?" he asked. Magozwe looked at the man, and then at the house. "Maybe," he said, and walked away.

ماگۆزوه له بارهی ئهو شوێنه تازهیه و سهبارهت بۆ چوونه قوتابخانه بیری کردهووه. ئهگهر مامی ئهو راستی بگوتبایه که ئهو نهفامتر لهوه بوایه که شتێك فێر ببێت چی؟ ئهگهر ئهوان لهو شوێنه تازهیه لێی بدهن چی؟ ئهو ترسابوو. ئهو بیری کردهووه که: "رهنگه باشتر وابئ که له سهر شهقامهكان ژیان بهسهر ببات."

. . .

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. "Maybe it is better to stay living on the street," he thought.

به دریزایی هنگه کانی دواتر کوړه بی لانه کان به دیتنی تؤهرس له و ده دورو به راه تبوون. ئه و حه زی لی بوو که له گه ل خه لنه قسه ده دورو به راه شخال خه لخه نه ده و خه الکه او به به تا به تا به تا به ته نه ده و خه الکه به اه سه راه هاه مه کان ده ژیان. بکرت به تا بیه به چیروکی ژیانی خه لکی را ده گرت. ئه و راستگو و توهرس گوین له چیروکی ژیانی خه لکی را ده گرت. ئه و راستگو و خوراگر بوو، هه رگیز بی شه رم و بی ریز نه بوو. هه ندینای له کو په کان ده چوونه ناو خانوه زه ردو شینه که بو نه و هی نانی نیوه روزیان ده ست بکه ویت.

. . .

Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people's lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

له سهروبهندی دهیهمین سداروژی له دایکبونی هدگوزوه دا، تؤهرس کتینیکی مندالانی تازهی به دیاری دایه. کتیبه که چیروکی کوریکی خهاکی گوندی بوو کتی گهوره بوو یاریزانیکی به ناوبانگی توپی پنی لی دهربچیت. تؤهرس نهو چیروکهی چهندین جار بؤ هاگوزوه پنی لی دهربچیت. توهرس نهو چیروکهی چهندین جار بؤ هاگوزوه خوینده وه تا روژیکیان نهو گوتی: "من پیم وایه کتی نهوه هتووه که تو بچیته قوتابخانه و فیری خویندنهوه ببیت. رای تو چییه؟" تؤهرس بؤی روونکردهوه که نهو جیگایه پیدهزانی که مندالان دهتوانن لهوی بمیننهوه و بؤ قوتابخانهش بروّن.

. . .

Around Magozwe's tenth birthday, Thomas gave him a new storybook. It was a story about a village boy who grew up to be a famous soccer player. Thomas read that story to Magozwe many times, until one day he said, "I think it's time you went to school and learned to read. What do you think?" Thomas explained that he knew of a place where children could stay, and go to school.

ماگۆزوه لەسەر پيادەرەوەكە دانيشتبوو و چاوى لە وێنەكانى ناو كتێبەكە دەكرد كاتێك كە تۆماس هات و لە نزيك ئەو دانيشت. تۆماس پرسيارى لێكرد: "چيرۆكەكە باسى چى دەكات؟" ماگۆزوە وەڵامى دايەوە: "كتێبەكە سەبارەت بە كورێكە كە دەبێتە فڕۆكەوان." تۆماس لێى پرسى: "كورەكە ناوى چييە؟" ماگۆزوە بە هێمنى وەڵامى دايەوە: "نازانم، من ناتوانم بخوێنمەوە."

. . .

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. "What is the story about?" asked Thomas. "It's about a boy who becomes a pilot," replied Magozwe. "What's the boy's name?" asked Thomas. "I don't know, I can't read," said Magozwe quietly.

کاتی چاویان بهیه کهوت، ماگۆزوه چیرۆکی ژیانی خوّی بوّ توْماس گیٚڕایهوه. چیروٚکی مامی و ههروه ها بوّچی ئهو هه ڵاتووه. توٚماس زوٚر قسهی نهده کرد ئهو به ماگوٚزوه شی نهده گوت که دهبی چی بکات، به ڵام بهرده وام به جوانی گویٚی راده گرت. جاروبار ئهوان کاتیٚ له خانووه زهرد و شینه که دا خهریکی نان خواردن بوون، قسه بان ده کرد.

. . .

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn't talk a lot, and he didn't tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.